

Arrest

nr. 266 253 van 4 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Louizalaan 235
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 31 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. BUYTAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Iraans staatsburger van Gilak-origine, geboren in Rasht. U woonde nagenoeg uw hele leven in Karaj en Teheran. Uw vader is een oorlogsveteraan. Al uw familieleden zijn aanhangers van het regime. Thuis werd u streng religieus opgevoed. Rond 16-17-jarige leeftijd begon u zich af te zetten tegen de islam. U las de koran maar vond er niets overtuigends in terug. U durfde echter niet openlijk tegen uw ouders ingaan. U hield de schijn op en deed alsof u verder de islam praktiseerde. Van kinds af aan beoefende u verschillende sporten. In taekwondo behaalde u een zwarte gordel en nam u deel aan nationale toernooien. In 1388 (Perzische kalender, stemt overeen met 2009-2010) vatte u de studie mechanica aan. Het waren uw ouders die deze richting voor u hadden gekozen. Na twee semesters hield u het voor bekeken. Uw universiteit was gelegen aan het Valiasr-kruispunt. De vele manifestaties

tegen de hervervorming van president Ahmadinejad herschiepen het centrum van Teheran in een oorlogszone. In die periode ging u niet naar de universiteit. Nadien overtuigde u uw moeder ervan dat u niet de nodige capaciteiten bezat om deze studie tot een goed einde te brengen. Als zoon van een oorlogsveteraan had u recht op een vrijstelling van uw legerdienst. Uw vader stond er evenwel op dat u toch uw dienstplicht zou vervullen. U volbracht uw opleiding in een grensbewakingspost nabij Birjand, tegen de grens met Afghanistan. Normaliter zou u ook de rest van uw dienst daar moeten doen. Als enige zoon van de familie – uw broer kwam bij een ongeval om het leven – kreeg u de gunst om overgeplaatst te worden naar de niruye entezami (politie) in Hashtgerd. Na aandringen van uw moeder bij uw vader bracht uw vader alsnog de vrijstellingsdocumenten in orde waardoor u na acht of negen maanden kon afzwaaien. Daarna schreef u zich in voor de kokschool. Hoewel u graag de volledige vier jaar had voltooid behaalde u slechts het diploma van twee jaar. De spot van uw ouders, uw uitgebreide familie en heel uw omgeving was u te veel geworden. Zij lieten zich laatschuldig uit over uw studie. U naar de universiteit laten gaan om eieren te breken en een omelet te laten bakken, kwam in hun ogen neer op het wegslijten van geld. Na uw studies werkte u enige tijd in de keuken van een restaurant maar dat werk stond u niet aan. Vervolgens werkte u gedurende twee en een half tot drie jaar in verschillende cafés. Uw vader was steeds gekant tegen dit soort werk. Hij verlangde dat u een respectabele job zou uitoefenen, aan een bureau en met een welbepaald uurrooster. Op een vrijdag in de eerste week van khordad 1397 (mei 2018) had uw vader zijn vriend Mohammad B. (...) thuis uitgenodigd. Hij is lid van de herasat (veiligheidsdienst in overheidsorganen) van het vrijdaggebed van Teheran. Uw neef die met zijn dochter is getrouwd, was ook aanwezig. Mohammad B. (...) peilde naar uw toenmalige job en inkomen. Vervolgens zei hij dat hij en uw vader een andere job voor u in gedachten hadden. Meer wilde hij op dat moment niet prijsgeven. Een tiental dagen later belde hij u op. Hij zei dat hij u de volgende ochtend zou oppikken. Toen u de volgende dag in zijn auto plaatsnam en vroeg waar jullie heen gingen en wat de job zou inhouden, vroeg hij u om nog even geduld uit te oefenen. Jullie sloegen een zijstraat van de Boulevard Keshavarz in. Jullie gingen een gebouw binnen dat leek op een bouwbedrijf. Jullie werden ontvangen door een zekere meneer A. (...). Hij heette u welkom, wees u erop dat u de zoon van een strijder bent en zei dat zijn taak erin bestond toegewezen moslims zoals u te rekruteren voor een organisatie, genaamd 'de onbekende soldaten van imam Zaman'. Hij vroeg of u de organisatie kende. U gaf aan dat u er enkele keren over gehoord had op televisie. Meneer A. (...) zei dat het niet erg was en dat het feit dat u was voorgedragen door Mohammad B. (...) ruimschoots voldoende was. Hij legde u uit dat de onbekende soldaten van imam Zaman onder bevel staan van opperste leider Khamenei. U vroeg wat het werk inhield. Meneer A. (...) zei dat het zeer gevarieerd was en afhing van persoon tot persoon. In eerste instantie zou u enkele opleidingen moeten volgen. Daarna zou uw leidinggevende u opdrachten toevertrouwen. De soldaten waren zowel in Iran als in het buitenland actief, in Afghanistan en in Europa. Het was vertrouwelijk werk waarover u met niemand zou mogen spreken. U ging ervan uit dat het zou gaan om arrestaties of spionageopdrachten maar durfde geen vragen te stellen. U zou over enkele dagen uw documenten moeten overhandigen. Hij zou het nodige in orde brengen. Over het salaris en andere voordelen hoefde u zich geen zorgen te maken. U zou niets tekortkomen. Het gesprek was afgelopen. Bij het afscheid wisselden jullie telefoonnummers uit. U moest zijn nummer opslaan maar mocht het niet bellen en er geen berichten naar sturen. Terug in de auto feliciteerde Mohammad B. (...) u met uw nieuwe job. U moest uw job in het café en uw hobby's opgeven. Als u uw losbandig leven achter zich zou laten, zouden hij en uw vader tevreden zijn. U vroeg hem waarom hij en uw vader u hierover niet eerder hadden aangesproken zodat u erover had kunnen nadenken. Mohammad B. (...) zei dat het een beslissing was van uw vader en dat indien u de job niet wilde het aan u was om uw vader daarvan te overtuigen. Vervolgens wilde hij weten waarom u deze job niet zou willen. Toen hij erg aandrong, zei u dat u niet de hond van een ander wil zijn die slechts bevelen uitvoert. Uw woorden waren als een koude douche voor hem. Hij vroeg hoe u het woord 'hond' in de mond durfde te nemen, het ging immers om de onbekende soldaten. U zei dat u noch zijn god noch zijn profeet noch Khamenei noch imam Hussein erkende. Hij stopte bruusk de wagen. Hij sloeg u. U sloeg hem terug. Na een kort gevecht in de auto wilde u uitstappen. Hij hield u tegen. Hij zou u tonen dat uw apostatische uitlatingen in zijn bijzijn niet zonder gevolg zouden blijven. Uiteindelijk slaagde u erin uit de auto te vluchten. Hij kwam u achterna met het stuurslot van zijn auto. U gleed uit en viel op de grond. Toen hij uithaalde met de ijzeren staaf, beschermde u uw hoofd met uw rechterhand. De staaf raakte vol uw hand waardoor enkele botten ontwricht werden. Enkele passanten hielden B. (...) tegen waardoor u uw kans schoon zag om te vluchten. U begaf zich naar de woning van uw vriend P. (...) in Karaj. Die avond kwamen drie agenten van de sepah (korps van revolutiewachters) naar uw woning. Uw moeder opende de deur. Zij toonden hun badge en een papier, waarvan ze zeiden dat hun machtiging was. Zij doorzochten de woning. Zij waren op zoek naar u. Uw moeder vroeg wat u gedaan had. De agenten antwoordden haar dat zij het zou vernemen eenmaal u gearresteerd was. Enkele dagen later kwamen opnieuw agenten van de sepah naar uw woning op zoek naar u. Toen u met uw moeder belde, legde u haar uit wat er gebeurd

was. Zij probeerde uw vader ervan te overreden zich inschikkelijk op te stellen. Hij toonde zich echter onvermurwbaar en beschouwde u niet langer als zijn zoon omdat u god en de profeet had verloochend. Ondertussen liet u uw hand behandelen door een traditionele genezer. U durfde zich immers niet naar het ziekenhuis te begeven. Na enkele weken in de woning van P. (...) geschole te hebben, hield u zich verborgen in de boomgaard van P. (...) in Mehrshahr. Ondertussen vernam u dat er ook agenten naar uw werk gekomen waren en dat zij ook enkele keren naar de wijk van uw ouderlijke woning waren gekomen op zoek naar u. Anderhalve tot twee maanden na het incident, in mordad 1397 (juli-augustus 2018), verliet u Iran. Ook in de periode na uw vertrek uit Iran gingen agenten u nog 10-12 keer bij handelaars in de wijk informeren of ze u nog gezien hadden. Onderweg naar België werd u tegengehouden in Kroatië en Slovenië. U werd er verplicht uw vingerafdrukken te geven en een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U verliet echter beide landen alvorens er een beslissing werd genomen in uw verzoek. Op 4 maart 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in België in. In geval van terugkeer naar Iran vreest u in de eerste plaats uw vader en in de tweede plaats Mohammad B. (...). Bij uitbreiding vreest u ook de sepah.

Ongeveer een jaar geleden verhuisden uw ouders naar Karaj. Uw vader was immers van oordeel dat zijn eer geschonden was nadat mensen op zoek naar u kwamen voor jullie woning in Teheran.

U bent in het bezit van uw melli-kaart (nationale kaart) en uw afzwaaikaart van uw legerdienst. Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw diploma van kok, een certificaat van de eerste dan in taekwando; een document van werkgeversbijdragen aan een sociale zekerheidsattest, waarmee u wil aantonen dat u een tijdlang in een café gewerkt hebt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw opeenvolgende verklaringen niet overeenstemmen.

Waar u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud stelde dat meneer A. (...) als voorbeeld van het gevarieerde takenpakket van de onbekende soldaten van imam Zaman de arrestatie van personen aanhaalde (CGVS I, p. 15), ontkende u zulks in uw tweede persoonlijk onderhoud in alle toonaarden. U stelde toen uitdrukkelijk dat meneer A. (...) geen enkele uitleg gaf over de opdrachten. Vervolgens drong u nogmaals aan op het gegeven dat er toen niet gezegd werd dat u mensen zou moeten arresteren of spionage verrichten (CGVS II, p. 10). U trok deze conclusie zelf op basis van wat u gehoord had over de onbekende soldaten van imam Zaman en de informatie van meneer A. (...) dat zij onder het bevel van opperste leider Khamenei staan en ook in het buitenland actief zijn. Voorts is het hoogst bevreemdend dat u niet kon zeggen welke opleidingen u zou moeten volgen en waaruit uw jobinhoud zou bestaan bij de onbekende soldaten van imam Zaman (CGVS I, p. 19; II, p. 10). Gelet op het feit dat hierover niet zou zijn gesproken, hetgeen op zich al weinig waarschijnlijk is – u durfde hierover zelf ook geen vragen stellen aan meneer A. (...) – en u aldus voortging op uw eigen veronderstellingen, is het allesbehalve aannemelijk dat u na dit ene gesprek te keer zou zijn gegaan tegen Mohammad B. (...) over god, de profeet, Khamenei en imam Hussein. Dat u bovendien voor de eerste keer openlijk uiting gaf aan gevoelens die volgens uw verklaringen al minstens tien jaar binnen in u borrelden aan een lid van de herasat van het vrijdaggebed van Teheran is in de Iraanse context nog minder aannemelijk. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat u slechts weinig kon vertellen over het werk van Mohammad B. (...), terwijl uit uw verklaringen nochtans blijkt dat uw vader met hem bevriend was sinds de tijd van de oorlog en dat uw neef met zijn dochter getrouwd is en jullie dus aangetrouwde familie zijn (CGVS I, p. 14). U kon enkel vertellen dat hij zes dagen in de week van de ene administratie naar de andere gaat, op donderdagavond de voorbereidingen treft voor het vrijdaggebed zoals het afsluiten van straten en bij het eigenlijke vrijdaggebed zelf ook aanwezig is (CGVS I, p. 18).

Daarnaast had u het in uw eerste persoonlijk onderhoud slechts over één bezoek van agenten van de sepah aan uw woning (CGVS I, p. 7-8). In uw tweede onderhoud hield u dan weer vol dat na de eerste huiszoekingen agenten van sepah nog een tweede keer naar uw woning kwamen. Over dit tweede bezoek kon u overigens slechts bitter weinig vertellen. U kon slechts zeggen dat ze aanbelden, binnenkwamen en vroegen waar u was. U kon niet zeggen hoeveel personen er kwamen. Evenmin kon u dit bezoek in de tijd situeren. U had het slechts over een korte periode na het eerste bezoek (CGVS II,

p. 13-14). Hierbij kan nog worden opgemerkt dat u in het geheel niet op de hoogte bleek van het eventuele bestaan van een gerechtelijk onderzoek tegen u in Iran (CGVS II, p. 14).

Verder strookt het profiel dat u schetst inzake uw ouders hoegenaamd niet met de mogelijkheden en vrijheden die u genoot. Immers, doorheen uw verklaringen liet u uitschijnen dat u geen onafhankelijk leven kon leiden en slechts de weg kon bewandelen die uw ouders en in de eerste plaats uw vader voor u hadden uitgestippeld. Tal van uw verklaringen tonen evenwel aan dat dit geenszins het geval was. U stelde weliswaar dat u onder druk van uw ouders mechanica ging studeren. Het was echter uw eigen keuze om deze studie na twee semesters stop te zetten (CGVS I, p. 9; II, p. 4). Vervolgens begon u aan uw legerdienst. U deed deze echter niet volledig uit. Uw vader wou u eerst geen vrijstelling geven, maar nadat uw moeder bij hem aandrong, kon u alsnog na acht of negen maanden afzwaaien. (CGVS I, p. 10-11). Na enige smeekbedes gingen uw ouders er zelfs mee akkoord dat u kokstudies volgde (CGVS II, p. 5). Niettegenstaande uw ouders en uw omgeving hiermee de spot zouden gedreven hebben en gezegd hebben dat deze studie weggesmeten geld was behaalde u toch na twee jaar een diploma. Meer nog, u ging vervolgens in deze richting aan de slag, eerst een jaar in de keuken van verschillende restaurants en nadien twee en een half tot drie jaar in verschillende cafés. Uw uitleg dat u door de laatdunkende reacties van uw omgeving het niet aankon de laatste twee jaar van uw studie te voltooien, is in dit licht geenszins aannemelijk (CGVS I, p. 9-10; II, p. 5). Daarenboven, ook al beweerde u dat uw vader categoriek tegen uw werk in cafés en restaurants was (CGVS I, p. 14), stelde hij u - voordat Mohammed B. (...) met de job bij de soldaten van Imam Zaman afkwam - nooit eerder een andere job voor. Hij had wel gezegd dat als u goed was, hij u zou meenemen naar het ministerie waar hij werkte, maar u bent er nooit geweest. U solliciteerde er nooit. Uw vader heeft er u ook nooit iets voorgesteld (CGVS II, p. 8-9). Indien uw vader daadwerkelijk uw professionele carrière had willen beïnvloeden kan nochtans redelijkerwijs verwacht worden dat hij veel eerder zijn connecties zou hebben aangesproken. Verder is het frappant dat u, wederom gelet op het profiel dat u schetst van uw ouders, op 30 jarige leeftijd en 10 jaar nadat u zich innerlijk tegen de islam afzette, nog steeds thuis bij uw ouders woonde. Uw uitleg, dat zolang u niet gehuwd bent, u onmogelijk een onafhankelijk leven kan gaan leiden omdat u dan als onrein beschouwd zou worden en dat het een morele kwestie is die in uw familie onbespreekbaar is (CGVS II, p. 3, 7), overtuigt – gelet op de andere vrijheden die u blijkbaar genoot - niet. Indien u werkelijk een onafhankelijk leven zou willen leiden, kan er op uw leeftijd verwacht worden dat u zich hierbij niet zou laten leiden door het oordeel van uw ouders of uw familie, temeer daar u zich in het verleden niet heeft laten beïnvloeden door uw ouders, gelet op uw studies en beroepskeuze.

Voorts moet worden vastgesteld dat u bezwaarlijk beantwoordt aan het profiel van een (buitenlands) agent of spion. U gaf aan dat meneer A. (...) toegewijde moslims rekruteerde. U beweerde weliswaar dat uw vader, Mohammad B. (...) en meneer A. (...) enkel naar uw buitenkant keken en niet wisten wat er zich binnen in u afspeelde. Voor hen bent u een kind van islamitische ouders, van een oorlogsveteraan, ouders die een kaart van de bassidj (mobilisatie der verdrukten) hebben en actief zijn in de moskee (CGVS II, p. 11). Deze uitleg is echter allerm minst aannemelijk gelet op uw hierboven beschreven parcours.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan er geen enkel geloof meer gehecht worden aan het door u uiteengezette vluchtrelaas.

Voor wat betreft uw verklaring dat u geen religie hebt en zich al sinds uw adolescentie innerlijk hebt afgezet van de islam, moet worden opgemerkt dat u nooit over uw atheïstische opvattingen gesproken in Iran. U hield zelfs de schijn op voor uw familie en ging nog mee naar de moskee (CGVS I, p. 3; II, p. 7). U zou slechts tijdens uw aanvaring met Mohammad B. (...) voor het eerst uiting hebben gegeven aan uw gedachten en gevoelens die u al jarenlang met zich meedroeg (CGVS II, p. 11). Supra werd uiteengezet dat hieraan geen enkel geloof kan worden gehecht. In dit verband kan gewezen worden op de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt waaruit blijkt dat religie in het dagelijkse leven van vele Iraniërs niet meer zo'n grote rol speelt en veel Iraniërs bijvoorbeeld niet meer deelnemen aan het vrijdaggebed. Tevens blijkt dat Iran een heel gevarieerde samenleving is met zowel een grote groep conservatieven als seculieren. Hoewel in de strafwet verschillende bepalingen zijn terug te vinden die atheïsme strafbaar kunnen stellen zijn er in de praktijk echter geen zaken bekend waarin iemand enkel en alleen wordt beschuldigd atheïst te zijn.

De door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Deze tonen uw identiteit en nationaliteit aan, het feit dat u aan de dienstplichtwetten hebt voldaan, dat u taekwondo beoefende en een tijdlang in een café tewerkgesteld was. Deze elementen staan niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste en enig middel op de schending van:

- Artikel 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ;
- Artikel 3 van het EVRM (Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955) ;
- Artikel 27 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003 ;
- Materiële motiveringsplicht ;
- Zorgvuldigheidsbeginsel ;
- Verbod van willekeur”.

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een overzicht van de aangevoerde bepalingen en beginselen. In dit kader stelt hij onder meer dat het verbod van willekeur *“betekent dat het CGVS de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit”*.

Vervolgens geeft verzoeker een uitgebreide algemene en theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. In dit kader stelt hij, specifiek inzake zijn situatie:

“In onderhavig geval koestert verzoeker een gegronde vrees dat hij zal worden vervolgd omwille van zijn afwijzing om voor de Iranese overheid/geheime dienst te willen werken en de actoren daarvan te schofferen.. De autoriteiten zoeken verzoeker daartoe en hielden tevens meerdere huiszoekingen.

(...)

In casu verliet verzoeker Iran omwille van het feit dat hij vervolgd wordt, minstens dreigt vervolgd te worden omwille van bovenstaande aangehaalde redenen, het betreft dus een probleem dat ernstig is en een risico voor zijn leven of zijn vrijheid vormt. Zelfs indien er niet met absolute zekerheid zou kunnen worden vastgesteld -quod non- dat verzoeker in Iran zou worden vervolgd indien hij daar was gebleven, dan nog dient op zijn minst te worden vastgesteld dat verzoeker een redelijke kans heeft dat vervolging plaats zal vinden. Immers hij kreeg reeds tal van huiszoekingen.

(...)

In casu baseert het CGVS zich enkel op haar unilaterale geloofwaardigheidscriteria en maakt daarbij een manifeste beoordelingsfout.

(...)

In onderhavig geval is het duidelijk dat verzoeker zijn vervolging haar oorzaak kent in geweld of bedreiging die rechtstreeks van de overheid uitgaat. Hij ontvluchtte Iran immers omwille van problemen met de Iranese overheid.

(...)

In voorliggende zaak is de bestreden beslissing ervan uit gegaan dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is, maar het CGVS stelt zich niet de vraag of het bestaan van een vrees voor vervolging kan worden aangetoond door de gegevens van de zaak die voor vaststaand worden gehouden.

Zelfs al is er geen absolute zekerheid dat verzoeker zou worden vervolgd - quod non -, op zijn minst dient er te worden vastgesteld dat er een redelijke kans bestaat dat hij zal worden vervolgd en moet op zijn minst worden vastgesteld dat het asielrelaas gebeurd zou kunnen zijn.”

Vervolgens doet verzoeker gelden:

“Er is geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker verward en ernstig getraumatiseerd is door wat er gebeurd is. Verzoeker klaagt aan dat in de bestreden beslissing de klemtoon wordt gelegd op onwetendheid van bepaalde elementen en gegevens en het feit dat zijn verklaringen als ongeloofwaardig worden afgedaan. Verzoeker stelt dat er geen rekening gehouden werd met het feit dat hij ten zeerste getraumatiseerd is door wat er gebeurd is. Verzoeker merkt op dat hij de werkelijke gebeurtenissen heeft verteld, maar dat hij niet van alles en van elk detail op de hoogte kan zijn. Hij stelt dat hij in de mate van het mogelijke geantwoord heeft op de vragen die hem werden gesteld, maar meent dat hij uiteraard niet alles wist en ook niet alles kon weten. Tevens voert verzoeker aan dat van hem niet kan worden verwacht dat hij alle elementen die hij aanvoert, bewijst. Hij benadrukt tenslotte dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden. Derhalve hekelt verzoeker het feit dat het CGVS zijn verklaringen zomaar éézijdig afwijst als zijnde ongeloofwaardig.

Het feit onwetend te zijn over dergelijke details die geen deel uitmaken van de kern van het asielrelaas kunnen tegen verzoeker niet worden weerhouden.”

Met betrekking tot de bestreden motivering, doet verzoeker voorts gelden:

“De onbekende soldaten van Imam Zaman behoort tot de Iranese geheime dienst.

De bestreden beslissing maakt een manifeste beoordelingsfout door verzoeker te verwijten dat hij niet zou kunnen zeggen welke opleidingen hij zou moeten doen van de onbekende soldaten van Imam Zaman. Zulks werd hem immers niet meegedeeld. Wat Verzoeker wel zelf kon achterhalen is dat die organisatie behoort tot de Iranese geheime dienst. Hij kon dus wel achterhalen welke activiteiten hij zou moeten uitoefenen.”

Verzoeker vervolgt:

“Dat het niet zou worden aangenomen dat de heer B. (...) niet tegen verzoeker zou zijn tekeer gegaan is eveneens verkeerd. Verzoeker maakte immers duidelijk dat hij niet de hond van iemand wou zijn waardoor de heer B. (...) kennelijk geschoffeed was. Het profiel van die man mag ook niet worden onderschat, het betreft immers iemand die deel uitmaakt van de Iranese geheime dienst en dan ook iedere beschimping of het zelfs maar in twijfel trekken van de Iranese Staat voldoende is om over te gaan tot geweldpleging. Dat Verzoeker op zulks moment dat hij volledig voor een voldongen feit wordt gezet hoeft dan ook niet te verbazen dat ineens zijn jarenlange frustraties naar boven komen.”

Verzoeker stelt verder dat hem niet verweten kan worden dat hij niet op de hoogte was van het werk van Mohammad B.

Verder voert verzoeker aan:

“Er kan Verzoeker niet worden verweten dat hij de volledige toedracht van de huiszoekingen niet kan meedelen. Hij was immers niet bij die huiszoekingen aanwezig. Bovendien kan er van hem ook niet worden verwacht dat hij een fact finding mission doet of er tegen hem een gerechtelijk onderzoek loopt. Indien men een vrees koestert, duikt men immers onder en kan men niet tot dergelijke bespeuringen overgaan. Voorts mag men niet uit het oog verliezen dat het hier gaat over de Sepah (de politie van de Iranese Staat die elke politieke of andere bedreiging of uiting daarvan als intolerant beschouwt) gepaard gaande met de Iranese geheime dienst. Dat dit onder de radar blijft en niet het voorwerp uitmaakt van juridische procedures is dan ook logisch. Het CGVS bekijkt de zaak verkeerd vanuit een Westerse bril, terwijl zij de zaak moet bekijken vanuit de bril van een totaliteit regime.”

Tevens geeft verzoeker aan:

“In tegenstelling tot wat het CGVS moge beweren, genoot Verzoeker allerm minst enige vrijheden. Alles wat hij deed werd immers door zijn vader afgekeurd. Dat hij daarbij enige coulance kreeg op bepaalde vlakken doet geen afbreuk aan het feit dat alles wat hij ondernam werd afgekeurd en zijn vader uiteindelijk dicteerde wat hij moest gaan doen met alle gevolgen van dien.”

Voorts betoogt verzoeker:

“Ook de bewering dat Verzoeker niet voldeed aan het profiel van een rekrut geheim agent kan niet overtuigen. Door diens familiale achtergrond en het feit dat verzoeker nooit zijn anti-establishment gevoelens uitte tot op het moment dat de heer A. (...) hem voor een voldongen feit stelde zijn dan ook typerend. Naar de buitenwereld toe voldeed verzoeker dan ook aan de perfecte pedigree om een staatsactor te worden. Dat hij in cafés en restaurants heeft gewerkt doet daaraan geen afbreuk.”

Verzoeker geeft nogmaals enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming en stelt:

“In casu merkt verzoeker op dat het CGVS er zich van moet vergewissen dat hij geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Het CGVS heeft deze oefening niet gedaan. Zo werden bijvoorbeeld geen mensenrechtenverslagen geverifieerd door het CGVS.”

Verzoeker wijst vervolgens op de inhoud van artikel 48/6 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en stelt aan de op hem rustende bewijslast te hebben voldaan.

Verzoeker concludeert op basis van het voorgaande:

“Uit voorgaande vaststellingen blijkt dat de vaststellingen door het CGVS niet van die aard zijn dat het CGVS de geloofwaardigheid van verzoeker in vraag kon stellen en overtuigt verzoeker dus wel degelijk dat hij een vervolging of een ernstig risico op schade riskeert. Hij toont bijgevolg aan dat hij een

gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, en/of een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg is de bestreden beslissing niet van die aard dat de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op motieven steunt waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. De motivering van de bestreden beslissing is derhalve niet deugdzzaam.”

2.2. Verzoeker vraagt op basis van hetgeen voorafgaat:

“In hoofddorde de bestreden beslissing te hervormen en aldus verzoeker de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen;

In subsidiaire orde verzoeker de subsidiaire bescherming toe te kennen;

In nog meer ondergeschikte orde verzoekers zaak terugzenden naar het CGVS voor verder onderzoek”.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn voorafgaande betoog geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet hoe artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet, dat overigens op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, *in casu* zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van dit artikel niet dienstig aangevoerd.

Verzoeker preciseert evenmin welk(e) bepaling(en) van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet hij te dezen en door de bestreden beslissing geschonden acht. Evenmin werkt hij uit waaruit deze schending zou bestaan. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.2. Artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd opgeheven met ingang van 21 juli 2018. Hoe deze bepaling *in casu* en door de bestreden beslissing die dateert van 29 april 2021 geschonden zou kunnen zijn, kan, nog daargelaten dat verzoeker ook inzake deze aangevoerde schending niet de minste verdere duiding verstrekt, dan ook in het geheel niet worden ingezien.

3.3. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift daarnaast gewag maakt van het feit *“dat het CGVS de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit”*, dient verder te worden opgemerkt dat het evenredigheidsbeginsel, vorm van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

Verzoeker duidt voor het overige op generlei wijze hoe het verbod van willekeur in deze en door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. Bijgevolg wordt deze schending ook niet dienstig aangevoerd.

3.4. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt verder in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.6. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing met recht wordt gemotiveerd als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker slaagt er niet in om aan de voormelde motieven afbreuk te doen. Ten onrechte tracht hij immers te laten uitschijnen dat hij ten gevolge van verwarring en/of een ernstig trauma in zijner hoofde niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om zijn procedure internationale bescherming op een normale wijze te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om zijn asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat hem niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

Vooreerst dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker niet concreet aantoonde of hard maakte dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

Verzoeker brengt ter staving van de bewering dat hij verward en/of ernstig getraumatiseerd zou zijn verder niet het minste begin van bewijs bij. Hij legt geen medisch attest neer waaruit het bestaan van enige verwarring en/of enig trauma in zijner hoofde kan worden afgeleid. Bijgevolg toont hij hoegenaamd niet aan verward en/of getraumatiseerd te zijn; laat staan dat hij zou aantonen dat hij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om zijn procedure internationale bescherming op een normale wijze te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om zijn asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten.

Verzoeker zelf laat daarenboven na om in het kader van het voorgaande ook maar enige verdere duiding te verstrekken. Hij vergenoegt zich er namelijk toe op algemene wijze te plegen dat hij verward en ernstig getraumatiseerd zou zijn en dat verweerder zou hebben nagelaten om hiermee rekening te houden. Hij toont daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze zijn vermeende verwarring en trauma van invloed zouden zijn geweest op zijn gezegden; laat staan dat hij zou aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing. Bezwaarlijk kan verzoeker in dit kader volstaan met zijn voormelde algemene, blote, niet-gestaafde en ongefundeerde beweringen.

Verzoeker gaf bij de aanvang van zijn procedure, in de vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ, daarenboven zelf eenduidig aan dat er volgens hem geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken. Uit de verklaring van de DVZ, de aldaar ingevulde vragenlijst en de notities van de persoonlijke onderhouden blijkt bovendien dat deze onderhouden op normale wijze zijn geschied en kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid. Nergens formuleerde verzoeker of diens advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van deze respectieve onderhouden. Uit de inhoud van deze stukken blijkt bovendien dat verzoeker tijdens deze onderhouden in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Uit de stukken van het dossier kan aldus in het geheel niet worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

3.7. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.8. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omwille van problemen en een vrees ten gevolge van zijn weigering om toe te treden tot een geheime organisatie, 'de onbekende soldaten van imam Zaman' genaamd.

Dient in dit kader echter vooreerst te worden vastgesteld dat zowel de ernst, de oprechtheid als de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde problemen en vrees danig worden ondermijnd door zijn houding na aankomst in Europa. Uit het niet-betwiste feitenrelaas en de stukken blijkt immers dat verzoeker, dit zowel in Kroatië als in Slovenië, initieel tot tweemaal toe verzaakte aan een door hem ingediend verzoek om internationale bescherming, dat hij ervoor koos de beslissingen in dit kader niet af te wachten en deze verzoeken niet verder te zetten en dat hij er in plaats daarvan voor opteerde om door te reizen naar België om alhier, meerdere maanden na aankomst in Europa, slechts in maart 2019 ten eerste male een verzoek om internationale bescherming in te dienen en hierin te volharden. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen en dit verzoek ook zou volbrengen teneinde zo snel mogelijk aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming.

De geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag wordt voorts ernstig ondergraven doordat hij beweerde dat hij door zijn vader zou zijn voorgedragen voor of zou zijn gestuurd naar een job voor de voormelde, geheime organisatie, terwijl uit de stukken van het dossier blijkt dat zijn beweringen inzake het profiel van zijn ouders in het geheel niet te rijmen vallen met de mogelijkheden die hij kreeg, de vrijheden die hij genoot en het leven dat hij leidde. In dit kader wordt in de bestreden beslissing geheel terecht gesteld:

"Verder strookt het profiel dat u schetst inzake uw ouders hoegenaamd niet met de mogelijkheden en vrijheden die u genoot. Immers, doorheen uw verklaringen liet u uitschijnen dat u geen onafhankelijk leven kon leiden en slechts de weg kon bewandelen die uw ouders en in de eerste plaats uw vader voor u hadden uitgestippeld. Tal van uw verklaringen tonen evenwel aan dat dit geenszins het geval was. U stelde weliswaar dat u onder druk van uw ouders mechanica ging studeren. Het was echter uw eigen keuze om deze studie na twee semesters stop te zetten (CGVS I, p. 9; II, p. 4). Vervolgens begon u aan uw legerdienst. U deed deze echter niet volledig uit. Uw vader wou u eerst geen vrijstelling geven, maar nadat uw moeder bij hem aandrong, kon u alsnog na acht of negen maanden afzwaaien. (CGVS I, p. 10-11). Na enige smeekbedes gingen uw ouders er zelfs mee akkoord dat u kokstudies volgde (CGVS II, p. 5). Niettegenstaande uw ouders en uw omgeving hiermee de spot zouden gedreven hebben en gezegd hebben dat deze studie weggesmeten geld was behaalde u toch na twee jaar een diploma. Meer nog, u ging vervolgens in deze richting aan de slag, eerst een jaar in de keuken van verschillende restaurants en nadien twee en een half tot drie jaar in verschillende cafés. Uw uitleg dat u door de laatdunkende reacties van uw omgeving het niet aankon de laatste twee jaar van uw studie te voltooien, is in dit licht geenszins aannemelijk (CGVS I, p. 9-10; II, p. 5). Daarenboven, ook al beweerde u dat uw vader categoriek tegen uw werk in cafés en restaurants was (CGVS I, p. 14), stelde hij u - voordat Mohammed B. (...) met de job bij de soldaten van Imam Zaman afkwam - nooit eerder een andere job voor. Hij had wel gezegd dat als u goed was, hij u zou meenemen naar het ministerie waar hij werkte, maar u bent er nooit geweest. U solliciteerde er nooit. Uw vader heeft er u ook nooit iets voorgesteld (CGVS II, p. 8-9). Indien uw vader daadwerkelijk uw professionele carrière had willen beïnvloeden kan nochtans redelijkerwijs verwacht worden dat hij veel eerder zijn connecties zou hebben aangesproken. Verder is het frappant dat u, wederom gelet op het profiel dat u schetst van uw ouders, op 30 jarige leeftijd en 10 jaar nadat u zich innerlijk tegen de islam afzette, nog steeds thuis bij uw ouders woont. Uw uitleg, dat zolang u niet gehuwd bent, u onmogelijk een onafhankelijk leven kan gaan leiden omdat u dan als onrein beschouwd zou worden en dat het een morele kwestie is die in uw familie onbespreekbaar is (CGVS II, p. 3, 7), overtuigt – gelet op de andere vrijheden die u blijkbaar genoot - niet. Indien u werkelijk een onafhankelijk leven zou willen leiden, kan er op uw leeftijd verwacht worden dat u zich hierbij niet zou laten leiden door het oordeel van uw ouders of uw familie, temeer daar u zich in het verleden niet heeft laten beïnvloeden door uw ouders, gelet op uw studies en beroepskeuze."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Blijkens een lezing van het verzoekschrift, voert hij ter weerlegging van deze motieven immers niet één concreet en dienstig

argument aan. Integendeel vergenoegt hij zich ertoe de gevolgtrekkingen van het CGVS eenvoudigweg te ontkennen en tegen te spreken. De Raad treedt verweerder in de voormelde motieven bij en is van oordeel dat de door verzoeker geschetste vrijheden, mogelijkheden en levensloop in het geheel niet te rijmen vallen met zijn beweringen omtrent het profiel van zijn ouders.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing in het licht van het voorgaande met reden aangegeven:

“Voorts moet worden vastgesteld dat u bezwaarlijk beantwoordt aan het profiel van een (buitenlands) agent of spion. U gaf aan dat meneer A. (...) toegewijde moslims rekruteerde. U beweerde weliswaar dat uw vader, Mohammad B. (...) en meneer A. (...) enkel naar uw buitenkant keken en niet weten wat er zich binnen in u afspeelde. Voor hen bent u een kind van islamitische ouders, van een oorlogsveteraan, ouders die een kaart van de bassidj (mobilisatie der verdrukten) hebben en actief zijn in de moskee (CGVS II, p. 11). Deze uitleg is echter allerm minst aannemelijk gelet op uw hierboven beschreven parcours.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat hij nooit blijk zou hebben gegeven van zijn anti-establishment sentiment en in de ogen van de buitenwereld, waaronder zijn vader en de heer Mohammad B., perfect zou hebben voldaan aan het profiel om toe te treden tot een geheime organisatie zoals deze die hem zou hebben trachten te rekruteren, kan gelet op zijn hoger geschetste levensloop namelijk hoegenaamd niet ernstig worden genomen. Zo weigerde hij de door zijn ouders gekozen studies mechanica te volbrengen, ging hij tegen de wil van zijn vader in en zette hij zijn dienstplicht vervroegd stop, overtuigde hij zijn ouders om hem voor kok te laten studeren, behaalde hij in deze richting, ondanks dat dit duidelijk tegen hun zin was, na twee jaar een diploma, werkte hij, hoewel zijn vader categoriek tegen zulk werk geweest zou zijn, nadien jarenlang in verschillende restaurants en cafés en vertoonde hij duidelijk nooit eerder enige interesse voor een job in overheidsdienst. Dat zijn vader en Mohammad B. het desalniettemin opportuun zouden hebben geacht om verzoeker te trachten inschakelen in een geheime organisatie van soldaten die direct onder het bevel stond van opperste leider Khomeini die actief was zowel binnen Iran als in het buitenland, in Afghanistan en Europa, ontbeert iedere geloofwaardigheid. Dit geldt nog des te meer nu verzoekers vader kennelijk erg op zijn eer gesteld was en nu zowel verzoekers vader als diens vriend Mohammad B. op deze wijze een te voorspellen, ernstig gezichtsverlies konden lijden.

Verzoeker legde daarenboven kennelijk tegenstrijdige verklaringen af omtrent het cruciale element in zijn asielrelaas, met name de poging tot rekrutering van zijn persoon voor de voormelde, geheime organisatie. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw opeenvolgende verklaringen niet overeenstemmen.

Waar u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud stelde dat meneer A. (...) als voorbeeld van het gevarieerde takenpakket van de onbekende soldaten van imam Zaman de arrestatie van personen aanhaalde (CGVS I, p. 15), ontkende u zulks in uw tweede persoonlijk onderhoud in alle toonaarden. U stelde toen uitdrukkelijk dat meneer A. (...) geen enkele uitleg gaf over de opdrachten. Vervolgens drong u nogmaals aan op het gegeven dat er toen niet gezegd werd dat u mensen zou moeten arresteren of spionage verrichten (CGVS II, p. 10). U trok deze conclusie zelf op basis van wat u gehoord had over de onbekende soldaten van imam Zaman en de informatie van meneer A. (...) dat zij onder het bevel van opperste leider Khomeini staan en ook in het buitenland actief zijn.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Derhalve blijven deze motieven onverminderd gehandhaafd.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Voorts is het hoogst bevreemdend dat u niet kon zeggen welke opleidingen u zou moeten volgen en waaruit uw jobinhoud zou bestaan bij de onbekende soldaten van imam Zaman (CGVS I, p. 19; II, p. 10). Gelet op het feit dat hierover niet zou zijn gesproken, hetgeen op zich al weinig waarschijnlijk is – u durfde hierover zelf ook geen vragen stellen aan meneer A. (...) – en u aldus voortging op uw eigen veronderstellingen, is het allesbehalve aannemelijk dat u na dit ene gesprek te keer zou zijn gegaan tegen Mohammad B. (...) over god, de profeet, Khomeini en imam Hussein. Dat u bovendien voor de eerste keer openlijk uiting gaf aan gevoelens die volgens uw verklaringen al minstens tien jaar binnen in u borrelden aan een lid van de herasat van het vrijdaggebed van Teheran is in de Iraanse context nog minder aannemelijk.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Indien men hem werkelijk wilde overhalen om toe te treden tot de betreffende organisatie, kon worden verwacht dat men hem toch enige concrete informatie zou hebben verstrekt over de opleidingen die hij zou dienen te volgen en de inhoud van de functie die hij zou gaan uitoefenen. Dergelijke informatie was immers onontbeerlijk om hem toe te laten een gedegen beslissing te nemen. Indien het al aannemelijk zou zijn dat men hem desalniettemin dermate weinig informatie zou hebben verstrekt, *quod non*, dan is het bovendien hoegenaamd niet

geloofwaardig dat verzoeker in de Iraanse context en op basis van dit ene, bijzonder algemene en vage gesprek, dermate te keer zou zijn gegaan tegen Mohammad B., en dit over zowel god, de profeet, Khomeini als imam Hussein. Dit geldt nog des te meer nu deze persoon kennelijk overheidsgezind was, sterke banden had met de voormelde, geheime organisatie en lid was van de herasat van het vrijdaggebed van Teheran. Verzoeker zelf vestigt in dit kader overigens expliciet en nadrukkelijk de aandacht op het niet te onderschatten profiel van Mohammad B., die deel uitmaakte van de Iraanse geheime dienst en iedere beschimping of zelfs maar het in twijfel trekken van de Iraanse staat onmiddellijk met geweld zou vergelden.

Verder wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Hieraan kan nog worden toegevoegd dat u slechts weinig kon vertellen over het werk van Mohammad B. (...), terwijl uit uw verklaringen nochtans blijkt dat uw vader met hem bevriend was sinds de tijd van de oorlog en dat uw neef met zijn dochter getrouwd is en jullie dus aangetrouwde familie zijn (CGVS I, p. 14). U kon enkel vertellen dat hij zes dagen in de week van de ene administratie naar de andere gaat, op donderdagavond de voorbereidingen treft voor het vrijdaggebed zoals het afsluiten van straten en bij het eigenlijke vrijdaggebed zelf ook aanwezig is (CGVS I, p. 18).”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Hij beperkt zich er immers toe te ontkennen dat dit gebrek aan kennis aan hem mag worden verweten. Gelet op de zelfverklaarde band tussen Mohammad B. en zijn vader en zijn neef en de door verzoeker geschetste gang van zaken, is het weldegelijk onaannemelijk dat verzoeker nagenoeg niets wist te vertellen over de functie van Mohammad B.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Daarnaast had u het in uw eerste persoonlijk onderhoud slechts over één bezoek van agenten van de sepah aan uw woning (CGVS I, p. 7-8). In uw tweede onderhoud hield u dan weer vol dat na de eerste huiszoekingen agenten van sepah nog een tweede keer naar uw woning kwamen. Over dit tweede bezoek kon u overigens slechts bitter weinig vertellen. U kon slechts zeggen dat ze aanbelden, binnenkwamen en vroegen waar u was. U kon niet zeggen hoeveel personen er kwamen. Evenmin kon u dit bezoek in de tijd situeren. U had het slechts over een korte periode na het eerste bezoek (CGVS II, p. 13-14). Hierbij kan nog worden opgemerkt dat u in het geheel niet op de hoogte bleek van het eventuele bestaan van een gerechtelijk onderzoek tegen u in Iran (CGVS II, p. 14).”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Voor de frappante tegenstrijdigheid in zijn verklaringen, omtrent het aantal huiszoekingen, biedt hij niet de minste uitleg.

Dat hij bij de beweerde tweede huiszoeking niet aanwezig was, kan verder op generlei wijze verklaren waarom hij hieromtrent dermate weinig kon vertellen en niet wist hoeveel personen er kwamen en wanneer deze hem kwamen zoeken. Aangezien verzoeker van deze huiszoeking op de hoogte zou zijn gebracht, kon weldegelijk worden verwacht dat hij zich hierover vervolgens terdege zou hebben geïnformeerd.

Hetzelfde kan worden opgemerkt inzake zijn onwetendheid aangaande de vraag of er al dan niet een gerechtelijk onderzoek werd opgestart in Iran. Waar verzoeker in dit kader *post factum* verwijst naar de aard van de organisatie(s) die hem zouden vervolgen en laat uitschijnen dat het logisch zou zijn dat er geen gerechtelijke procedure werd opgestart, dient te worden opgemerkt dat verzoeker hiermee geenszins een verklaring biedt voor of afbreuk kan doen aan de gedane vaststellingen dienaangaande. Eerder gaf hij namelijk nog duidelijk aan niet op de hoogte te zijn omtrent het al dan niet bestaan van een gerechtelijke procedure jegens hem.

Redelijkwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker, hoewel hij hiertoe duidelijk de mogelijkheid had, in contact staat met Iran en op de hoogte wordt gesteld van gebeurtenissen die na zijn vertrek zouden hebben plaatsgevonden, klaarblijkelijk naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende asielaanvraag. Aldus wordt in de bestreden beslissing met recht geconcludeerd:

“Gelet op hetgeen voorafgaat, kan er geen enkel geloof meer gehecht worden aan het door u uiteengezette vluchtelooft.”

Verzoeker laat de bestreden beslissing voor het overige volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Voor wat betreft uw verklaring dat u geen religie hebt en zich al sinds uw adolescentie innerlijk hebt afgezet van de islam, moet worden opgemerkt dat u nooit over uw atheïstische opvattingen gesproken in Iran. U hield zelfs de schijn op voor uw familie en ging nog mee naar de moskee (CGVS I, p. 3; II, p. 7) . U zou slechts tijdens uw aanvaring met Mohammad B. (...) voor het eerst uiting hebben gegeven aan uw gedachten en gevoelens die u al jarenlang met zich meedroeg (CGVS II, p. 11). Supra werd uiteengezet dat hieraan geen enkel geloof kan worden gehecht. In dit verband kan gewezen worden op de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt waaruit blijkt dat religie in het dagelijkse leven van vele Iraniërs niet meer zo’n grote rol speelt en veel Iraniërs bijvoorbeeld niet meer deelnemen aan het vrijdaggebed. Tevens blijkt dat Iran een heel gevarieerde samenleving is met zowel een grote groep conservatieven als seculieren. Hoewel in de strafwet verschillende bepalingen zijn terug te vinden die atheïsme strafbaar kunnen stellen zijn er in de praktijk echter geen zaken bekend waarin iemand enkel en alleen wordt beschuldigd atheïst te zijn.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze volledig onverlet laat, onverminderd overeind.

De door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terecht redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden, gezien zij door verzoeker worden weerlegd noch betwist, door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

“De door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Deze tonen uw identiteit en nationaliteit aan, het feit dat u aan de dienstplichtwetten hebt voldaan, dat u taekwondo beoefende en een tijdlang in een café tewerkgesteld was. Deze elementen staan niet ter discussie.”

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de hoger aangehaalde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.10. In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker verder niet aan dat hij vroeger reeds vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan hij zich te dezen niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.11. Verzoeker toont voor het overige niet aan op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van dit beginsel ook niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.12. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier januari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT